

I turn away from the window to look at Mrs. Winchester's smiling face.
I still can't quite put my finger on what's bothering me.
There's something about this room
that's making a little ball of dread form in the pit of my stomach.

ฉันเบนสายตาคจากหน้าต่างมาที่ใบหน้าเพื่อนยิ้มของคุณนายวินเชสเตอร์
ฉันยังอธิบายไม่ได้ว่าอะไรที่กวนใจฉัน
แต่มีบางอย่างในห้องนี้
ที่ปลุกกลางสังหรณ์ให้ฉันมวนท้องขึ้นมา

– ฟรีดา แมกแฟลดเดน

words

words without boundaries

เฮาส์เมด

The Housemaid

พรีดา แมกแพตเดน

เขียน

นิชฌม เอกนันท์

แปล

ทดลองอ่าน

แต่การได้ออกมาข้างนอกและอ่านหนังสือในสวนสาธารณะนี้แหละ
บางครั้งคุณจะปรารถนาสิ่งนี้มากเสียจนน่าเจ็บปวด

-พรีดา แมกแพตเดน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

เฮลส์เมด คือเรื่องราวของมิลลี ผู้ได้งานเป็นแม่บ้านในคฤหาสน์สุดหรู ในตอนที่เธอตื่นรณางานที่สุด มิลลิลก็กลัวใจว่าจะเสียนานนี้ไปเพราะความลับของเธอ แต่เมื่อเธอย้ายเข้ามาอยู่ในห้องใต้หลังคาของบ้านนี้ กลับพบเจอแต่เรื่องแปลกประหลาด ตั้งแต่ท่าทีของนักจัดสวนที่คอยจะเตือนอะไรเธอสักอย่าง ทั้งห้องใต้หลังคาที่ลูกบิดผิดและล็อกได้จากด้านนอก เจ้านายอย่างนี่นาที่ร้ายกับเธอเหมือนเป็นคนละคนกับตอนที่เจอครั้งแรก เซซีเลีย ลูกสาวของเธอที่ดูจะไม่ชอบมิลลีเช่นกัน มีเพียงแต่แอนดรูว์ เจ้านายผู้เป็นสามีของนี่นา ที่ดูจะหลุดจากวงโคจรพิลึกของบ้านนี้และช่วยออกโรงปกป้องเธอเท่านั้น ทุกอย่างดูกลับตาลปัตรไปหมด ในบ้านหลังนี้มีเรื่องราวอะไรซ่อนอยู่กันแน่

11 words

คำนำผู้แปล

ลองนึกภาพว่าคุณโดนตัดหางปล่อยัด ถูกไล่ออกจากงาน มีอดีตที่เป็นตราประทับ ไร้มิตรสหาย ไร้บ้าน แล้วจู่ๆ ก็มีงาน (ที่ดูเหมือนจะ) สบายรายได้ดีไหลซึ้นตรงหน้า ใครล่ะจะไม่คว่ำมันไว้ มิลลีเองก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น เธอได้ทำงานเป็นแม่บ้านประจำบ้านหรู ทว่างานที่ให้เงินดี มีหรือจะไม่มีข้อเสีย เธอต้องเจอกับเรื่องประหลาดรายวัน ห้องนอนสุดหลอน และเจ้านายบ้าๆ ที่ดูเหมือนจะบ้าจริงๆ แบบไม่ใช่คำเปรียบเปรยด้วย!

หากคุณกำลังอยู่ในช่วงที่ต้องพุ่งสมาธิกับการเรียนหรืองานสำคัญ นั้นแนะนำให้วางหนังสือเล่มนี้ลงก่อนแล้วค่อยกลับมาอ่าน เพราะคุณจะมีเวลาไปเลยทันทีที่พลิกหน้าแรก แต่หากคุณกำลังมองหาหนังสือที่ลุ้นระทึก และชวนติดตาม อยาร์อ้อซ่า และเริ่มอ่านซะ!

ป.ล. ขอขอบคุณทีมงานสำนักพิมพ์ที่ให้โอกาส คำแนะนำ และความช่วยเหลือเป็นอย่างดี ขอขอบคุณครอบครัวและเพื่อนๆ ที่คอยสนับสนุนเสมอ ขอขอบคุณหนังสือทุกเล่มที่ซุกซ่อนอยู่ในความทรงจำและช่วยร้อยเรียงตัวอักษร ขอขอบคุณแหล่งข้อมูลต่างๆ ที่ให้ข้อมูลทั้งกับผู้แปลและผู้อ่าน และช่วยให้หนังสือเล่มนี้สมบูรณ์แบบยิ่งขึ้น

ณัฐมน เอกนันท์

อารัมภบท

ถ้าฉันได้ออกจากบ้านหลังนี้ ก็คงจะออกไปทั้งที่สวมกุญแจมือ
ฉันควรรีบหนีไปในตอนที่ยังมีโอกาส ตอนนี้อีกสัปดาห์นี้ได้หลุดลอย
ไปแล้ว เพราะเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ในบ้านและพบสิ่งที่อยู่ชั้นบนแล้ว ทุกอย่าง
สลายเกินแก้

อีกประมาณห้าวันที่พวกเขา ก็จะแจ้งสิทธิ์ฉัน ไม่รู้ทำไมพวกเขาถึงยังไม่
ปล่อยอะไร บางทีคงกำลังคิดหากล่อให้ฉันพูดในสิ่งที่ไม่สมควรพูดออกมา
ก็ได้

ขอให้โชคดีแล้วกัน

ตำรวจผมดำแซมเท่านั่งบนโซฟาข้างฉัน เขาขยับร่างหนาไปมาบน
โซฟาหนังอิตาลีสีคาราเมลใหม่ ฉันสงสัยว่าโซฟาที่บ้านเขาเป็นแบบไหน
แน่นอนว่าคงไม่ได้ราคาห้าหลัก¹ เหมือนโซฟาตัวนี้ น่าจะเป็นสีถึก ๆ อย่างสีส้ม
มีขนสัตว์ติดตามเบาะ และมีรอยปริมากกว่าหนึ่งรอยบริเวณตะเข็บ ฉันว่า
เขาคงกำลังคิดถึงโซฟาที่บ้านและนี่ก็อยากได้โซฟาแบบนี้สักตัว

แต่เป็นไปได้มากกว่าว่าเขากำลังคิดถึงร่างไร้วิญญาณในห้องใต้หลังคา
ชั้นบน

“ขอทวนอีกรอบนะครับ” ตำรวจนายนั้นพูดสำเนียงนิวยอร์ก
เขาแนะนำตัวไปก่อนหน้านี้แล้ว แต่ชื่อได้ปลิวหายไปจากความทรงจำของฉัน
เรียบร้อย เจ้าหน้าที่ตำรวจควรติดป้ายชื่อสีแดงสด ไม่อย่างนั้นคุณจะทำชื่อ
พวกเขาในสถานการณ์ตึงเครียดได้อย่างไรกัน ฉันคิดว่าเขาเป็นเจ้าหน้าที่
สืบสวนนะ “คุณพบศพนี้เมื่อไหร่”

¹ ประมาณหกถึงเจ็ดหลักถ้าเทียบกับค่าเงินบาท

ฉันชะงัก สงสัยว่านี่เป็นเวลาเหมาะสมที่จะขอพบทนายแล้วหรือยัง พวกเขาควรจะเสนอทนายให้ฉันไม่ใช่หรือหรือ ฉันไม่คุ้นชินกับข้อปฏิบัติเหล่านี้เสียแล้ว

“ประมาณหนึ่งชั่วโมงที่แล้วค่ะ” ฉันตอบ

“ทำไมคุณถึงขึ้นไปบนนั้นตั้งแต่แรก”

ฉันเม้มปากแน่น “บอกไปแล้วนี่คะว่าฉันได้ยินเสียง”

“แล้วยังไงต่อ...”

เจ้าหน้าที่โหนมตัวเข้ามาใกล้ ดวงตาเบิกกว้าง คางมีต่อเคลวสันหยาบ เหมือนไม่ได้โกนมาเมื่อเช้านี้ ปลายลิ้นยื่นออกมาจากริมฝีปากเล็กน้อย ฉันไม่ได้โง่ - ฉันรู้ว่าเขาต้องการให้ฉันพูดอะไร

ฉันเป็นคนทำเองค่ะ ฉันทำผิดเอง พาตัวฉันไปได้เลยค่ะ

แต่แทนที่จะทำอย่างนั้น ฉันกลับเอนหลังพิงโซฟา “แค่นั้นค่ะ ฉันรู้แค่นั้น”

ความผิดหวังฉายชัดบนใบหน้าเจ้าหน้าที่สืบสวน เขาขบกรามขณะครุ่นคิดถึงหลักฐานที่พบในบ้านหลังนี้ และกำลังไต่ถามว่าฉันมีหลักฐานเพียงพอที่จะจับฉันใส่กุญแจมือหรือยัง เขาไม่แน่ใจ เพราะถ้าแน่ใจ เขาคงทำไปแล้ว

“เฮ้ คอนเนอร์ส!”

เสียงเจ้าหน้าที่อีกนายดังขึ้น พวกเราจะสายตาจากกันและฉันก็มองขึ้นไปยังบันไดชั้นบนสุด เจ้าหน้าที่ที่ดูหนุ่มกว่าหลายปียืนอยู่ตรงนั้น นิ้วเรียวยาวเกาะราวบันไดชั้นบนแน่น ใบหน้าไร้ร่องรอยของเขาซีดเผือด

“คอนเนอร์ส” เจ้าหน้าที่ที่หนุ่มเอ่ย “คุณต้องขึ้นมาบนนี้ - ตอนนี้คุณต้องเห็นสิ่งที่อยู่ข้างบนนี้” แม้จะมองจากเชิงบันได ฉันก็ยังเห็นลูกกระเดือกเขาขยับขึ้นลง “คุณต้องไม่เชื่อแน่”

ตอนที่หนึ่ง

สามเดือนก่อน

ทดลองอ่าน

หนึ่ง

บิลลี

“แนะนำตัวเองหน่อยจ๊ะ มิลลี”

นี่นา วินเชสเตอร์ โนม์ตัวมาข้างหน้าบนโซฟาหนังสีคาราเมล ขายกขึ้นไขว่ห้างเผยให้เห็นหัวเข่าที่โผล่ออกมาจากกระโปรงผ้าไหมสีขาวยาวแวบ ๆ ฉันไม่รู้จั๊กแบรนต์เสื้อผ้ามากนัก แต่แน่นอนว่าทุกอย่างที่นี่นา วินเชสเตอร์สวมมีราคาแพงหูฉี่ เสื้อสีครีมของเธอทำให้ฉันนึกอยากเอื้อมไปสัมผัสเนื้อผ้า แม้การทำเช่นนั้นจะทำให้ฉันเสียโอกาสในการได้งานนี้ก็ตาม

ว่ากันตามตรง อยากรู้เสียฉันก็ไม่มีทางได้งานนี้อยู่แล้ว

“คะ ก็...” ฉันเริ่ม เลือกรสรคำพูดอย่างระมัดระวัง แม้จะถูกปฏิเสธมาโดยตลอด ฉันก็ไม่ละความพยายาม “ฉันโตในบรูกลิน เคยทำมาแล้วหลายงาน คอยทำงานบ้านให้คนอื่นตามที่เห็นในเรซูเม่ฉันนั่นแหละคะ” เรซูเม่ของฉันที่ถูกลบ/ปลอมแปลงอย่างพิถีพิถัน “และฉันรักเด็ก แล้วก็...” ฉันมองไปรอบห้องเพื่อหาของเล่นสำหรับเคี้ยวของสุนัขหรือไม่ก็กระบะทรายแมว “รักสัตว์เลี้ยงด้วยเหมือนกันนะคะ”

ประกาศรับสมัครแม่บ้านในช่องทางออนไลน์ไม่ได้เอ่ยถึงสัตว์เลี้ยง แต่ปลอดภัยไว้ก่อนดีกว่า ใครเล่าจะไม่เอ็นดูคนรักสัตว์

“บรูกลิน!” คุณนายวินเชสเตอร์ฉีกยิ้มให้ฉัน “ฉันโตมาในบรูกลินเหมือนกันจ๊ะ แทบจะพูดได้เลยนะเนี่ยว่าเราเป็นคนบ้านเดียวกัน!”

“ใช่แล้วค่ะ!” ฉันรับคำ แม้คำพูดนั้นจะห่างไกลจากความเป็นจริง ในบรูกลินมีย่านทำเลทองมากมายที่คุณจะต้องผลาญเงินมหาศาลเพื่อทาว์นเฮาส์หลังเล็กจิ๋ว นั่นไม่ใช่ที่ที่ฉันโตขึ้นมา นี่นา วินเชสเตอร์ กับฉันไม่มีทางแตกต่างกันได้มากกว่านี้อีกแล้ว แต่ถ้าเธออยากเชื่อว่าพวกเราเป็นคนบ้านเดียวกัน ฉันก็เต็มใจมากที่จะเออออกไปด้วย

คุณนายวินเชสเตอร์ตัดเส้นผมสีทองสว่างไว้หลังใบหู ผมของเธอสั้นเสมอคาง เป็นทรงบ๊อบทันสมัยที่อำพรางไข่มุกใต้คางได้ เธออยู่ในวัยสามสิบตอนปลาย ถ้าทำผมและสวมเสื้อผ้าอึกแบบก็คงดูเป็นคนธรรมดามาก แต่เธอใช้ความร่ำรวยมหาศาลเสริมให้ตัวเองดูดีที่สุด ฉันละนับถือเธอจริงๆ

ส่วนฉันกลับแต่งตัวไปอีกทางเลย ฉันอาจจะเด็กกว่าผู้หญิงที่นั่งตรงหน้าเกินสิบปี แต่ฉันไม่ยอมทำให้เธอรู้สึกว่าคุณชม ดังนั้นในการสัมภาษณ์งาน ฉันจึงเลือกกระโปรงผ้ามูลตัวยาวทรงตรงที่ซื้อจากร้านขายของมือสองและเสื้อพอลิเอสเตอร์สีขาวแขนพองฟูพอง ผมสืบลอนด์เข้มมัดเป็นมวยแน่น ฉันถึงขั้นควักเงินซื้อแว่นตาลายกระเทาะทะกั้งที่ไม่จำเป็นต้องใช้มาสวม ฉันดูเป็นมืออาชีพและไม่น่าดึงดูดโดยสิ้นเชิง

“เรื่องงานนะ” เธอเอ่ย “ส่วนมากก็แค่ทำความสะอาดและทำอาหารนิดๆ หน่อยๆ ถ้าทำได้ เธอทำอาหารเก่งหรือเปล่านั้น มิลลี่”

“เก่งค่ะ” ความคล่องแคล่วในห้องครัวเป็นเพียงสิ่งเดียวในเรซูเม่ที่ไม่ใช่เรื่องโกหก “ฉันเป็นแม่ครัวชั้นเยี่ยม”

ดวงตาสีฟ้าอ่อนของเธอทอประกายกล้า “วิเศษมาก! จะบอกให้นะ พวกเราแทบไม่เคยได้กินอาหารทำเองดี ๆ สักเท่าไหนเลย” เธอหัวเราะแห้ง “ใครจะไปมีเวลาล่ะ”

ฉันสะกดกลั้นไม่ไปตัดสินคนอื่นสู่มสู่มห่า นีนา วินเชสเตอร์ไม่ได้ทำงาน เธอมีลูกแค่คนเดียวที่ไปโรงเรียนทุกวัน และยังจ้างคนอื่นมาทำความสะอาดทุกอย่างแทน อีกทั้งฉันยังเห็นผู้ชายมาทำสวนในสนามหน้าบ้านขนาดมหึมาให้เธออีก เป็นไปได้อย่างไรที่เธอจะไม่มีเวลาทำอาหารให้ครอบครัวเล็กๆ ของตัวเอง

ฉันไม่ควรตัดสินเธอ ฉันไม่รู้เลยว่าชีวิตเธอเป็นอย่างไร แต่เพราะรวยไม่ได้หมายความว่าเธอจะนิสัยเสียสักหน่อย

แต่ถ้าต้องเลือกพนันหนึ่งร้อยดอลลาร์ ฉันขอพนันว่านีนา วินเชสเตอร์เป็นคนเอาแต่ใจจนเคยตัว

“และเราก็ต้องการให้ช่วยดูแลเซซีเลียเป็นครั้งคราวด้วยเหมือนกัน” คุณนายวินเชสเตอร์พูด “อย่างพาแกเข้าเรียนตอนกลางวันหรือตอนไปเล่น

กับเพื่อน เธอมีรถนี้ ไซ้ใหม่”

ฉันเกือบหลุดหัวเราะเมื่อได้ฟังคำถาม ไซ้ ฉันมีรถยนต์จริง ๆ - มันคือทุกอย่างที่ฉันมีในตอนนั้น รถนิสสันอายุสิบปีกำลังทำให้ถนนหน้าบ้านเธอแปดเปื้อน และมันคือที่อยู่ปัจจุบันของฉัน ข้าวของทุกอย่างที่ฉันมีอยู่ท้ายรถคันนี้ ช่วงเดือนที่ผ่านมาฉันก็ใช้เบาะหลังเป็นที่นอนนี้แหละ

หลังจากใช้ชีวิตอยู่ในรถเป็นเวลาหนึ่งเดือน คุณจะระลึกถึงความสำคัญ ของสิ่งเล็กน้อยบางอย่างในชีวิต โถส้วม อ่างล้างหน้า การได้นอนเหยียด สูดขาตอนหลับ ข้อสุดท้ายนั่นคือสิ่งที่ฉันคิดถึงที่สุด

“คะ ฉันมีรถ” ฉันตอบรับ

“ยอดเยี่ยม” คุณนายวินเชสเตอร์ประกบมือเข้าด้วยกัน “ฉันจะเอา คาร์ซีตสำหรับเซซีเลียให้เธอแน่นอน ลูกฉันต้องใช้บูสเตอร์ซีต¹ นะ พอดีน้าหนักกับส่วนสูงยังไม่ถึงเกณฑ์ที่จะนั่งรถโดยไม่มีบูสเตอร์ซีต สมาคม กุมารแพทย์แนะนำว่า...”

ขณะที่นี่นา วินเชสเตอร์ พยายามเกี่ยวกับเกณฑ์ส่วนสูงและน้ำหนัก ที่แน่นอนสำหรับคาร์ซีต ฉันก็มองไปรอบห้องนั่งเล่น การตกแต่งทั้งหมด เป็นแบบอัลตราโมเดิร์น² มีโทรทัศน์จอแบนขนาดใหญ่ที่สุดที่ฉันเคยเห็น ซึ่งฉันมั่นใจว่ามันจะต้องมีความละเอียดสูง กับลำโพงระบบเสียงรอบทิศทาง ซุกซ่อนอยู่ทุกซอกทุกมุมห้องเพื่อประสบการณ์การฟังที่ยอดเยี่ยมที่สุด มุมห้องมีสิ่งที่ดูเหมือนเตาผิงกำลังทำงาน หิ้งเหนือเตาผิงเต็มไปด้วยรูปถ่าย ครอบครัววินเชสเตอร์ขณะท่องเที่ยวทุกมุมโลก พอฉันมองขึ้นไปข้างบน ก็พบแสงวิบวับจากโคมระย้าระยิบระยับบนเพดานสูงโปร่ง

“คิดเหมือนกันไหมจ๊ะ มิลลี” คุณนายวินเชสเตอร์เอ่ย

¹ คาร์ซีตสำหรับเด็กวัย 4-7 ขวบ

² การตกแต่งสไตล์สมัยใหม่ที่เน้นความสะดวกสบายในการใช้งาน ความทนทาน และความเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม การออกแบบเน้นพื้นที่เปิดโล่งเชื่อมถึงกัน รวมทั้ง ผสมผสานสิ่งแวดล้อมกับการตกแต่งในตัวบ้าน เช่น การใช้กระจกบานใหญ่และวัสดุ จากธรรมชาติ

ฉันกะพริบตาปริบ ๆ ไล่ พยายามทวนความทรงจำว่าเธอเพิ่งถามอะไรไป แต่ก็นึกไม่ออก “ก็จริงนะคะ” ฉันว่า

อะไรก็ตามที่ฉันเห็นด้วยทำให้เธอมีความสุขมาก “ฉันดีใจมากที่เธอคิดเหมือนกัน”

“แน่นอนค่ะ” คราวนี้ฉันแอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่นขึ้น

เธอนั่งไขว่ห้างและสลับขาที่ดูกำยำไปมา “และแน่นอน” เธอเสริม “มีเรื่องเงินคืนของเธอด้วย เห็นข้อเสนอในประกาศแล้วใช่ไหม พอจะยอมรับได้ไหมจ๊ะ”

ฉันกลืนน้ำลาย จำนวนเงินในประกาศเกินกว่าที่ยอมรับได้เสียอีก ถ้าฉันเป็นตัวการตุน ก็คงจะมีสัญลักษณ์รูปเงินดอลลาร์ผุดขึ้นในลูกตาตอนอ่านประกาศแล้ว แต่เงินก้อนนี้แหละที่เกือบจะทำให้ฉันไม่สมัครงานนี้ คนที่เสนอเงินเยอะขนาดนี้และอยู่ในบ้านแบบนี้ ไม่มีใครคิดจะจ้างฉันหรอก

“ค่ะ” ฉันละล้าละลัก “เป็นข้อเสนอที่ดีค่ะ”

เธอเลิกคิ้ว “และเธอรู้ว่าจะต้องอยู่ประจำในบ้านใช่ไหม”

นี่เธอกำลังถามว่าฉันจะยอมออกจากหลังรถนิสสันที่แสนวิเศษได้ไหมอย่างนั้นหรือ “ค่ะ ฉันทราบค่ะ”

“ดีเลิศ!” เธอตั้งชายกระโปรงและลุกขึ้นยืน “อยากเดินชมบ้านหน่อยไหมละ มาดูหน่อยว่าจะต้องเจอกับอะไร”

ฉันลุกตาม แม้เธอจะสวมส้นสูงแล้ว คุณนายวินเชสเตอร์ก็ยิ่งสูงกว่าฉันที่สวมรองเท้าไม่มีส้นเพียงไม่กี่นิ้ว แต่ฉันกลับรู้สึกเหมือนเธอสูงกว่ามาก “เป็นความคิดที่เยี่ยมเลยค่ะ!”

เธอพาฉันเดินชมบ้านละเอียดยิบ ถึงขั้นที่ฉันเริ่มกังวลว่าจะเข้าใจผิดเรื่องประกาศ และบางทีเธออาจเป็นนายหน้าที่คิดว่าฉันพร้อมจ่าย บ้านนั้นสวยจริง ๆ สมมติว่าฉันมีเงินสักสี่หรือห้าล้านดอลลาร์ให้ถลุงเล่น ก็คงควักเงินซื้อไปแล้ว นอกจากชั้นล่างที่มีห้องนั่งเล่นมโหฬารกับครัวตกแต่งใหม่ ชั้นสองของบ้านประกอบด้วยห้องนอนใหญ่ของสามีภรรยาวินเชสเตอร์ ห้องส่วนตัวของเซซีเลียลูกสาว ห้องทำงานคุณนินเชสเตอร์ และห้องนอนแขกที่เหมือนหลุดออกมาจากโรงแรมที่ดีที่สุดใแมนฮัตตัน แล้วเธอก็หยุด

หน้าประตูบานถัดไปอยู่พักใหญ่

“และนี่คือ...” เธอผลักประตูเปิด “โรงแรมส่วนตัวของเรา!”

มันคือโรงแรมที่อยู่ในบ้านของพวกเขาจริง ๆ - ทั้งที่มีโทรทัศน์จอยักษ์อยู่ที่ชั้นล่างแล้ว ในห้องมีที่นั่งหลายแถวไล่ระดับเป็นชั้น ๆ หน้าหน้าเข้าหาจอที่สูงจรดเพดาน มีแม้กระทั่งเครื่องทำบิโอบคอร์นที่มุมห้องด้วย

ครูหนึ่งฉันสังเกตเห็นว่าคุณนายวินเชสเตอร์กำลังจ้องมองฉันราวกับเผ่ารอการตอบสนอง

“ว้าว!” ฉันอุทานด้วยน้ำเสียงที่หวังว่าจะกระตือรือร้นพอ

“มหัศจรรย์ไปเลยใช่ไหม” เธอตัวลั่นระริกด้วยความปลื้มปริ่ม “และเราก็มีคลังหนังมากมายให้เลือกดู แน่แน่นอนว่าพวกเราดูช่องทั่วไปทุกช่องกับพวกสตรีมมิงได้ด้วย”

“แน่นอนค่ะ” ฉันเอออ

หลังจากออกจากห้อง พวกเราก็มาถึงประตูบานสุดท้ายที่อยู่สุดโถงนี้หาชะงัก มีอ้อยอิ่งอยู่ที่ลูกบิดประตู

“นี่จะเป็นห้องของฉันใช่ไหมคะ” ฉันถาม

“ก็ประมาณนั้น...” เธอหมุนลูกบิดที่ส่งเสียงเอี๊ยดดังลั่น ฉันอดสงสัยไม่ได้ว่าประตูบานนี้มีเนื้อไม้หนากว่าบานอื่นมาก ด้านหลังช่องประตูเป็นปล่องบันไดที่มีมิดมิด “ห้องเธออยู่ชั้นบน เรามีห้องใต้หลังคาพร้อมอยู่ให้ด้วย”

บันไดทั้งมิดทั้งคับแคบดูจะหรุหร่านน้อยกว่าส่วนอื่นของบ้าน - แด่ติดหลอดไฟตรงนั้นมันจะตายหรืออย่างไร แต่แน่นอนว่าฉันเป็นแค่ลูกจ้าง ไม่มีสิทธิ์คาดหวังให้เธอจ่ายเงินตกแต่งห้องของฉันเหมือนกับโรงแรมส่วนตัวหรอก

สุดชั้นบันไดเป็นโถงทางเดินคับแคบ ตรงนี้เพดานเตี้ยมากไม่เหมือนชั้นล่าง ฉันก็ไม่จัดว่าเป็นคนสูงแน่ ๆ ยังแทบจะต้องก้มศีรษะเลย

“เธอมีห้องน้ำส่วนตัวด้วยนะ” เธอบ้วนน้ำไปทางประตูฝั่งซ้าย “และห้องของเธอจะอยู่ตรงนี้”

เธอผลักประตูบานสุดท้ายให้เปิดออก ข้างในมืดสนิท จนกระทั่งเธอดึงสายสวิตช์ไฟ แล้วห้องก็สว่างขึ้น

ห้องมีขนาดเล็กมากไม่ว่าจะเทียบกับที่ไหน ไม่ใช่แค่นั้น เพดาน

ยังลาดเอียงตามหลังคาบ้าน เพดานอีกฟากสูงถึงเอวฉันเท่านั้น ขณะที่ห้องนอนใหญ่ของสามีภรรยาวิเศษเตอร์มีทั้งเตียงคิงไซส์หลังยักษ์ ตู้เสื้อผ้าหรุและโต๊ะเครื่องแป้งไม้เชสต์นัต ห้องนี้มีแค่เตียงเล็กพับได้ ตู้หนังสือแบบเตี้ยและตู้ลิ้นชักขนาดกะทัดรัด หลอดไฟเปลือยสองดวงส่องสว่างห้อยลงมาจากเพดาน

มันเป็นห้องที่เรียบง่าย แต่ฉันไม่มีปัญหาอะไร ถ้ามันดูดีเกินไป/ฉันคงไม่มีทางได้งานนี้แน่ สาเหตุที่ห้องนี้ออกจะโกโรโกโส อาจเป็นเพราะมาตรฐานของเธอต่ำพอจนทำให้ฉันได้รับโอกาสอันริบหรี่นี้

แต่มีบางอย่างในห้องนี้ บางอย่างที่คุณสนใจฉัน

“ขอโทษที่ห้องเล็กไปหน่อยนะ” คุณนายวิเศษเตอร์ขมวดคิ้ว “แต่เธอจะมีความเป็นส่วนตัวมากที่นี่”

ฉันเดินเข้าไปที่หน้าต่างบานเดี่ยวซึ่งมีขนาดเล็กจิวเหมือนห้อง เล็กจนแทบจะไม่ใหญ่กว่ามือฉันด้วยซ้ำ ด้านนอกมองออกไปเห็นสนามหลังบ้านซึ่งข้างล่างนั้นมีนักจัดสวนอยู่ - เขาเป็นคนเดียวกับที่ฉันเจอหน้าบ้าน เขากำลังตัดแต่งพุ่มไม้ด้วยกรรไกรยักษ์

“ว่าแต่เธอคิดยังไงบ้างจ๊ะ มิลลี ซอบใหม่”

ฉันเบนสายตาจากหน้าต่างมาที่ใบหน้าเบื่อนยิ้มของคุณนายวิเศษเตอร์ ฉันยังอธิบายไม่ได้ว่าอะไรที่คุณสนใจฉัน แต่มีบางอย่างในห้องนี้ที่ปลุกกลางสังหรณ์ให้ฉันมวนห้องขึ้นมา

อาจเป็นเพราะหน้าต่างก็ได้ หน้าต่างอยู่ด้านหลังบ้าน ถ้าฉันตกอยู่ในอันตรายและต้องการความช่วยเหลือจากใครสักคน ก็จะไม่มีการมองเห็นฉันตรงนี้ ต่อให้ฉันกรีดร้องหรือตะโกนสุดเสียงก็จะมีใครได้ยิน

ฉันก็คิดมากไปได้ โชคดีแล้วที่ได้อยู่ห้องนี้ ได้ทั้งห้องนอนส่วนตัวได้ทั้งเตียงจริง ๆ ที่นอนเหยียดสุดขาได้ เตียงพับหลังเล็กนั้นดูดีเลยเมื่อเทียบกับรถของฉันจนอยากจะร้องไห้

“สมบูรณแบบเลยค่ะ” ฉันเอ่ย

คุณนายวิเศษเตอร์ดูปลื้มกับคำตอบของฉันมาก เธอเดินนำลงบันไดมืดมืดไปที่ชั้นสอง และเมื่อเท้าก้าวออกจากปล่องบันได ฉันก็ปล่อย

ลมหายใจยาวออกมาโดยที่ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเปลวกลืนหายใจอยู่ มีอะไรบางอย่างในท้องนั้นที่น่าหวาดหวั่นมาก แต่ถ้าเกิดได้งานนี้ขึ้นมาฉันก็จะปล่อยผ่านมันไป เรื่องจิบๆ

ในที่สุดไหล่ของฉันก็ผ่อนคลาย ริมฝีปากเผยรอยยิ้มเผลอคำถามถัดไป แต่แล้วก็ได้ยินเสียงดังขึ้นจากด้านหลัง

“หม่ามี้”

ฉันหยุดทันควันและหันกลับไปเจอเด็กหญิงตัวน้อยยืนอยู่ด้านหลังพวกเราในโถงทางเดิน เด็กคนนี้มีดวงตาสีฟ้าเหมือนนีนา วินเชสเตอร์ แต่สีอ่อนกว่าเล็กน้อย และผมของเธอก็เป็นสีทองอ่อนจนเกือบขาว เธอสวมชุดกระโปรงสีน้ำเงินอ่อนตลกแต่งลูกไม้สีขาว และกำลังจ้องฉันเขม็งราวกับมองทะลุตัวฉันได้ ทะลุไปจนถึงจิตวิญญาณ

คุณรู้จักหนังสือลึกลับของขวัญที่มีพวกเด็กนรกที่อ่านใจได้ บูชาปีศาจ และอาศัยอยู่ในทุ่งข้าวโพดหรืออะไรทำนองนั้นหรือเปล่า เอาละ ถ้าหากำลังหานักแสดงไปเล่นหนังประเภทนั้น เด็กคนนี้น่าจะได้รับบทแน่นอน พวกเขาแทบไม่ต้องทดสอบการแสดงเธอเลยด้วยซ้ำ แต่มองปราดเดียวก็คงจะเป็นแบบนี้ *ใช่เลย เธอคือเด็กนรกหมายเลขสาม*

“ซีซี!” คุณนายวินเชสเตอร์อุทาน “กลับจากเรียนบัลเลต์แล้วหรือจ๊ะ” เด็กหญิงพยักหน้าเชื่องช้า “แม่ของเบลลามาส่งค่ะ”

คุณนายวินเชสเตอร์โอบไหล่แบบบางของเด็กหญิง แต่สีหน้าเธอไม่เปลี่ยนแม้แต่น้อย และดวงตาสีฟ้าอ่อนก็ไม่ละไปจากใบหน้าของฉัน ฉันผิดปกติตรงไหนหรือเปล่าที่กลัวว่าเด็กหญิงกำขบคนนี้จะฆ่าฉัน

“นี่มิลลี่จ๊ะ” คุณนายวินเชสเตอร์เอ่ยกับลูกสาว “มิลลี่ นี่ลูกสาวฉัน เซซีเลีย”

ดวงตาของเซซีเลียตัวน้อยประหนึ่งวังวนมหาสมุทรขนาดย่อม “ยินดีที่ได้พบค่ะ มิลลี่” เธอพูดอย่างสุภาพ

ฉันว่ามีโอกาสอย่างน้อยยี่สิบห้าเปอร์เซ็นต์ที่เธอจะฆ่าฉันตอนหลับ ถ้าฉันได้งานนี้ แต่ฉันก็ยังอยากได้งานอยู่ดี

คุณนายวินเชสเตอร์จับผมสีทองของลูกสาว แล้วเด็กหญิงตัวน้อย

ก็แผ่นแนบเข้าห้องนอนตนเอง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเธอต้องเก็บบ้านตุ๊กตาสุดหลอนที่ตุ๊กตาลูกชิ้นมามีชีวิตได้เองยามราตรีไว้ในห้องนั้นแน่ และหนึ่งในนั้นอาจเป็นตัวที่จะมาฆ่าฉันก็เป็นได้

เอละ ชักจะไร้สาระไปใหญ่แล้ว เด็กหญิงตัวน้อยคนนั้นอาจจะอ่อนหวานมากก็ได้ ไม่ใช่ความผิดเธอสักหน่อยที่สวมชุดผีเด็กยุควิกตอเรียสุดหลอน และฉันรักเด็ก โดยปกตินะนะ แต่เชื่อว่าฉันจะมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กมากนักในช่วงสิบปีที่ผ่านมา

ทันทีที่พวกเรามาถึงชั้นล่าง ความตึงเครียดก็มลายหายไป คุณนายวินเชสเตอร์เป็นคนดีและปกติพอ-สำหรับสุภาพสตรีที่ร่ำรวยขนาดนี้- และขณะที่เธอพูดจ้อเรื่องบ้าน ลูกสาว รวมทั้งงาน ฉันก็แทบไม่ได้ฟังอะไร รู้แค่ว่านี่จะเป็นที่ทำงานที่ดี ฉันยอมแลกทุกอย่างเพื่อให้ได้งานนี้เลย

“มีคำถามอะไรไหมจ๊ะ มิลลี” เธอถามฉัน

ฉันส่ายหน้า “ไม่มีค่ะ คุณนายวินเชสเตอร์”

เธอกระเดาะปาก “เรียกฉันว่านี่นาเถอะ ถ้าเธอทำงานที่นี่ ฉันคงรู้สึกพิลึกที่เธอเรียกฉันว่า *คุณนายวินเชสเตอร์*” เธอหัวเราะ “เหมือนฉันเป็นพวกสุภาพสตรีอาวุโสที่ร่ำรวยนะ”

“ขอบคุณค่ะ...นี่นา” ฉันพูด

ใบหน้าของเธอเปล่งประกาย แม่นนั้นอาจเป็นเพราะสาหร่าย แดงกวาทันหรืออะไรก็ตามที่พวกคนรวยใช้บำรุงหน้าก็เถอะ นี่นา วินเชสเตอร์ ดูเป็นผู้หญิงจำพวกที่เข้าสปาเป็นประจำ “ฉันมีลางสังหรณ์ดี ๆ กับเรื่องนี้นะ มิลลี ฉันรู้สึกได้จริง ๆ”

มันยากที่จะไม่กระตือรือร้นไปกับเธอ ฉันรู้สึกถึงความหวังริบหรี่ขณะที่เธอบีบมือหยาบกร้านของฉันด้วยมือเนียนนุ่มเหมือนเด็กทารก ฉันอยากเชื่อว่ามีอีกไม่กี่วันจะได้รับสายจากนี่นา วินเชสเตอร์ ที่ยื่นข้อเสนอให้มาทำงานที่บ้านของเธอ แล้วได้ย้ายออกจากบ้านนิสสันสักที ฉันอยากจะทำแบบนั้นจริงๆ

แต่ไม่ว่าฉันจะคิดว่านี่นาเป็นคนอย่างไร ที่แน่ๆ เธอไม่ใช่คนโง่ เธอคงไม่จ้างผู้หญิงที่จะมาทำงานและอาศัยในบ้านของเธอ ทั้งยังดูแลลูกโดย

ไม่ตรวจสอบประวัติก่อนหรือ และทันทีที่เธอทำ...

ฉันกลืนก้อนแข็งๆ ที่จุกอยู่ในลำคอ

นี่นา วินเซสเตอร์ ร่ำลาฉันอย่างอบอุ่นที่ประตูหน้า “ขอบคุณมากที่แวะมาจะจี๋ มิลลี่” เธอเอื้อมมือทั้งสองข้างมากุมมือฉันอีกครั้ง “ฉันสัญญาว่าฉันจะติดต่อเธอไปเร็วๆ นี้จะจี๋”

ไม่หรือก นี่คงเป็นครั้งสุดท้ายที่ฉันจะได้ก้าวเข้ามาในบ้านแสนโอ้อ่า หลังนี้ ฉันไม่ควรจะมาที่นี้ตั้งแต่แรกด้วยซ้ำ ฉันควรพยายามหางานที่น่าจะรับฉัน แทนที่จะต้องมาเสียเวลากันทั้งคู่ที่นี่ อาจเป็นพนักงานตามร้านอาหาร ฟาสต์ฟู้ดอะไรทำนองนั้น

นักจัดสวนที่ฉันเห็นจากหน้าต่างห้องใต้หลังคากลับมาที่สนามหญ้าหน้าบ้านแล้ว เขายังคงใช้กรรไกรเล็มยักร์เล็มเดิมตัดแต่งพุ่มไม้ตรงหน้าบ้านพอดี เขาเป็นชายร่างใหญ่สวมเสื้อยืดที่ถอดกลั้มเนื้อหน้าประทับใจและแทบจะไม่ปกปิดรอยสักที่ต้นแขน เขายับหมวกแก๊ป และดวงตาสีเข้มสนิทก็ละจากกรรไกรมาสาดตาฉันที่อีกฝั่งของสนามหญ้าแวนหนึ่ง

ฉันยกมือขึ้นทักทาย “สวัสดี” ฉันเอ่ย

ชายคนนั้นจ้องฉันเขม็ง ไม่ได้ทักตอบ ไม่ได้พูดว่า “หยุดเหยียบดอกไม้ของผมสักที” เขาแค่จ้องฉัน

“ยินดีที่ได้พบเช่นกันค่ะ” ฉันพิมพ์ในลำคอ

ฉันเดินออกจากประตูตรงรั้วโลหะไฟฟ้าที่ล้อมบ้านและเยื้องย่างกลับไปที่รถ/บ้านของฉัน ฉันหันกลับไปมองนักจัดสวนในสนามหญ้าเป็นครั้งสุดท้าย และเขาก็ยังคงเฝ้ามองฉัน สีหน้าของเขามีบางอย่างที่ชวนให้ฉันเสียส้นหลังวาบ แล้วเขาก็สายตึระเล็กน้อยจนแทบจะสังเกตเห็นราวกับเขาพยายามจะเตือนฉัน

แต่เขาไม่ได้พูดอะไรออกมา